

ДЕСЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

В името на Отца и Сина и Светия Дух!

Възлюбени в Господа братя и сестри,

В днешната Неделя, в литургийното Евангелие е дадено едно евангелско събитие, с което евангелистът, правейки своя разказ, е искал да ни покаже нещо изключително важно. Тогавашният съботен ден е бил като сегашната неделя. Както знаете, една от Божиите заповеди е: **„...шест дена работи и върши в тях всичките си работи; а седмия ден е събота на Господа, твоя Бог.”** Било е събота, Божият ден. Христос проповядвал в една от синагогите, когато видял една жена, която била недъгава – прегърбена, едва се движела. Той я повикал при Себе Си и я изцерил. Тогава настанало недоволство от някои от фарисеите, от началника на синагогата...: как така може Господ Иисус Христос да лекува в съботен ден. Тогава, заради страх от Господа нашего Иисуса Христа, започнали да се карат на хората, които искали от Бога помощ в съботен ден. Тогава Христос не се стърпял и му казал: **„лицемерцо, не отвързва ли всеки от вас вола си или осела си от яслите в събота, и не води ли да го пои?”** Защо е дал точно този пример? Това е грижа за своето и правене на добро. Бог искал да покаже, че няма ден от седмицата, в който ние трябва да спрем да правим добро. Божият ден – съботата тогава, сегашната неделя – много често ние го пренебрегваме. Казваме си: *пет дена съм работил или шест, я да остана в неделя да си почина, да помързелувам.* Какво правим с това? Както Бог е казал – шест дена да си вършим работата и в седмия да отдадем на своя Бог. Дал ни е шест дена да си храним телата, един ден е оставил за душевна храна – неделата. И ние тогава мързелуваме, не си храним душата.

Защо не се замислим дали ще можем два или три дни да изкараме, или пет, без да се храним телесно? Какво ще ни коства това? Каква ще ни е мъка? Дали ще можем да издържим? А за духовната храна не мислим – за Словото Божие, за храма, за това да си прочетем молитвеника или да прочетем нещо, свързано със светите старци или каквото и да е? Евангелието да си отворим, Библията... пет реда да прочетем. Това е духовната храна. Защо мъчим душите си? Защо не ги храним? Защо не им даваме това, което даваме на телата си или една частица от него, мъничко нещо, но не го даваме?

Братя и сестри, това са неща, за които едва ли много често се замисляме, но са изключително важни. Повярвайте, затова става и светът такъв – ставаме по-лоши. Ние забравяме за Бога. Ние започваме да се превръщаме в чудовища, в сатани, защото бягаме от Бога. Не страним, а бягаме. А колко малко трябва!

Правенето на добро... Кога ще остави Бог някое от чедата си? Както ние повечето тук сме родители... Когато детенце падне на земята, майката или бащата тича първо да го вдигне, да види как е. Няма значение дали е съботен или неделен ден. Както и Бог е направил с тази недъгава жена. Той я е вдигнал от земята, той ѝ е помогнал, след като осемнадесет години тя се е мъчила.

Братя и сестри, нека се замислим дали това, което правим, е водещо към Бога или много често, опитвайки се да задоволим телесните си нужди, загърбваме духовното, духовната храна, а там е истината. Човек трябва да е нахранен първо духовно, да е сит духовно.

Благословиенето Господа и Неговата милост да са върху всички нас!

Амин.

Протойерей Емилиян Костадинов

Проповедта е произнесена в храм "Св. пророк Илия" на 04.12.2016 г.